

TRE DIGTE AF GEORG TRAKL

gendigtet af IB JOHANSEN

Tungsindet.

Mægtig er du dunkle mund
 I det indre, formet
 Af høstens skyer,
 Af gylden aftenstilhed;
 En grønligt dæmrende bjergbæk
 I knækkede fyrrestammers
 Rige af skygger;
 En torp,
 Som fromt dør bort i brune billeder.

Dér springer de sorte heste
 På græsset i disen.
 I soldater!
 Fra højen, hvor solen ruller døende
 Styrter det leende blod —
 Umælende
 Under ege! O, hærens
 Drønende tungsind; en strålende hjælm
 Sank klirrende ned fra en purpur-pande.

Høstnat så køligt kommer,
 Stråler med stjerner
 Hen over brudte mænds bene
 Den stille nonne.

Bedrøvelse.

Verdensulykke hjem søger eftermiddage.
 Gennem brune og øde haver flygter barakker.
 Over udbrændt skarn: lystander flakker.
 To sovende vakler hjemad, grå og vage.

Et barn løber på en udtørret eng
 Og leger med øjnene, sorte og glatte.
 Guld drypper fra buske triste og matte.
 En olding vender sig sorgfuldt omkring.

Og over mit hoved ved aftenstide:
 Stumt styrer Saturn vantrevne dage.
 Et træ, en hund træder tilbage.
 Sort svajer Guds himmel uden blade.

En småfisk glider rask ned ad en strøm;
 Den døde vens hånd rører så sagte
 Og glatter kærligt pande og klæde.
 Et lys kalder sturnes skygger frem.

Melankoli.

Blålige skygger. Åh, I dunkle øjne,
Som længe betragter mig mens I glider forbi.
Guitarklange ledsager blidt denne høst
I haven, opløste i dens brune lage.
Dødens alvorlige skumring bereder
Nymfernes hænder, af røde bryster suger
Forfaldne læber og i en sort lage
Glider sol-ynglingens fugtige lokker.